

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobce **Ing. D. M.**, zast. JUDr. Viliamem Kováčikem, advokátem v Hradci Králové, Průmyslová 1200/4a, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem v Hradci Králové 2, Horova 17, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. září 2011, č.j. 5151/11-1100-602177, t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 14. září 2011, č.j. 5151/11-1100-602177, se z r u š u j e a věc se žalovanému v r a c í k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 7.800,- Kč do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou jeho zástupce.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný shora uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí Finančního úřadu v Hradci Králové (dále jen „správce daně“) ze dne 7.6.2010, č.j.

166562/10/228915602848, o dodatečném stanovení základu daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2007 ve výši 7,567.371,- Kč, vyměření daně ve výši 2,372.564,- Kč, vyměření daňové ztráty ve výši – 7,200.569,- Kč a sdělení penále z dodatečně vyměřené daně ve výši 474.512,-Kč a penále z dodatečně vyměřené daňové ztráty ve výši 360.028,- Kč.

V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že si žalobce v daňovém přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2007 v dílčím základu daně podle § 7 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, v platném znění (dále „zákon o daních z příjmů“) vykázal souhrn výsledku hospodaření z činností poradenství, nákup a prodej zboží ve výši 8,623.650,- Kč a svůj podíl jako společníka společnosti LIMEX, veřejná obchodní společnost (dále jen „LIMEX“), který představoval ztrátu ve výši –15,824.219,- Kč.

Správce daně při kontrole základu daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2007 zjistil, že součástí uvedeného podílu jsou daňově uplatněné odpisy nehmotného majetku. Z důvodu nedodržení podmínek pro jejich uplatnění zvýšil základ daně žalobce o odpis patentových práv k vynálezu „Způsob regenerace saturačního kalu“ pro ČR ve výši 226.362,- Kč, odpis patentových práv k témuž vynálezu pro SR ve výši 240.292,- Kč a odpis know-how ve výši 14,301.286,- Kč.

K uplatněným odvolacím námitkám žalovaný uvedl, že je nesporné, že v kontrolovaném zdaňovacím období žalobce zůstal jediným společníkem společnosti LIMEX. Daňová ztráta dosažená touto společností byla vykázána v jeho daňovém přiznání, a to podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. d) a odst. 4 zákona o daních z příjmů. Skutečnosti ovlivňující základ daně žalobce jako jediného společníka jsou předmětem účetnictví veřejné obchodní společnosti. Prověření správnosti podílu společnosti LIMEX za kontrolované zdaňovací období na základu daně žalobce musí spočívat v prověření skutečností, které jsou předmětem účetnictví vedeného touto společností. Protože jde o daňové řízení speciálně upravené v zákoně o daních z příjmů a procesně zákonem č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků v platném znění (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), použijí se dle žalovaného tyto zákony, nikoliv zákon č. 500/2004 Sb., správní řád (dále „správní řád“), jak se žalobce domnívá. Žalovaný rovněž neakceptoval odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.8.2005, č.j. Afs 144/2004-110, s tím, že se týká opakované daňové kontroly a proto je pro rozhodování o odvolání irelevantní. Dále uvedl, že správce daně nemohl přistoupit na požadavek žalobce, aby zadal zpracování znaleckého posudku „na nepřesnosti v posuzování a užití nehmotného majetku“. Znalcem vypracovaným posudkem podle zákona č. 151/1997 Sb., v platném znění, nelze dle žalovaného prokázat spornou dobu existence patentových práv, ani jinou pořizovací cenu, než která byla smluvně sjednána.

Žalovaný označil za nepochybné, že společnost LIMEX zařadila do svého nehmotného majetku patentová práva. Ze smluv o prodeji průmyslových práv k vynálezu „Způsob regenerace saturačního kalu“ na území České republiky ze dne 1.12.1993 a o poskytnutí průmyslových práv v rozsahu nevýhradního využívání na

území Slovenska ze dne 20.12.1995 společností LIMEX vyplývá, že žalobce a Ing. J. Z. byli jeho původci a vlastníci. Vynález byl evidován pod ochranným číslem 277494 Úřadem průmyslového vlastnictví v ČR a Úradom priemyselného vlastníctva v SR, proto bez souhlasu žalobce nebyly jiné osoby oprávněny vynález využívat. Nabyvatelem práv k patentu se podle uvedených smluv stala společnost LIMEX, a to v rozsahu v nich uvedeném. Ve svém účetnictví tato práva zařadila do nehmotného majetku s označením patentová práva. V kontrolovaném zdaňovacím období roku 2007 zahrnula do daňových výdajů odpisy z těchto patentových práv. Z výpisů výše uvedených úřadů bylo dle žalovaného zjištěno, že z důvodu nezaplacení poplatku patent pro ČR zanikl ke dni 21.6.1995 a pro SR ke dni 21.6.2000. To dle žalovaného znamená, že ochrana vynálezu patentem pominula a patent může využívat kdokoli bez souhlasu původců a vlastníků. Společnost LIMEX však v rámci inventarizace v příslušných letech neupravila v souvislosti s ustanovením § 29 odst. 1 zákona č. 593/1991 Sb., o účetnictví v platném znění (dále jen „zákon o účetnictví“) stav majetku tak, aby odpovídal skutečnosti – tedy zániku patentových práv. Odpis těchto práv nemohl od okamžiku jejich zániku být součástí základu daně této společnosti a tím ani základu daně připadajícího na žalobce jako výlučného vlastníka společnosti LIMEX. Z uzavřených smluv je zřejmé, že se správce daně neodchýlil od zařazení majetku, jak bylo smluvně určeno a jak o něm bylo po dobu patentové ochrany v účetnictví společnosti LIMEX účtováno. Žalovaný neshledal ve svém postupu porušení Listiny základních práv a svobod. Tvrdil, že v účetnictví společnosti LIMEX v účetním období roku 2007 byla patentová práva k vynálezu „Způsob regenerace saturačního kalu“ na území ČR a na území SR evidována v rozporu s výše uvedeným ustanovením § 29 odst. 1 zákona o účetnictví. Dle žalovaného společnost LIMEX postupovala nezákonně, když v rozporu s podmínkou pro uplatnění daňových odpisů nehmotného majetku podle § 32a odst. 1 zákona o daních z příjmů - vedení nehmotného majetku v účetnictví podle zákona o účetnictví – uplatnila odpisy nehmotného majetku podle ustanovení § 32a zákona o daních z příjmů.

Žalovaný dále hodnotil know-how spočívající v technologii „regenerace krystalického uhličitanu vápenatého při zpracování cukerních šťáv“. Uvedl, že na základě smlouvy o poskytnutí nevýlučné licence know-how pro cukrovary na území Ruské federace uzavřené dne 30.6.2005 společnost LIMEX zařadila získanou licenci jako nehmotný majetek. Poukázal na čl. IV. smlouvy, z něhož vyplývá, že úplata za poskytnutí know-how je dlouhodobým závazkem společnosti LIMEX vůči žalobci a bude s ním vždy předem dohodnuta pro každého z uživatelů v Ruské federaci. Konkrétní výše úplaty není ve smlouvě vyčíslena a ani není vedena jako dlouhodobý závazek v účetnictví společnosti LIMEX. Žádný uživatel v Ruské federaci nebyl zjištěn.

Pro účely odepisování použila dle žalovaného společnost LIMEX ocenění provedené Patentservisem Praha. Toto ocenění však nebylo pořizovací cenou ve smyslu ustanovení § 29 zákona o daních z příjmů, který je nutno podle § 32a odst. 7 citovaného zákona pro ocenění nehmotného majetku použít. To dle žalovaného znamená, že vstupní cenou podle § 29 odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů se rozumí pořizovací cena pro případ úplatného pořízení, v tomto případě nehmotného

majetku. Odpis z takto nesprávně stanovené pořizovací ceny je opět součástí základu daně, který připadá na žalobce jako společníka LIMEX podle § 7 odst. 4 téhož zákona. To, že úplata nebyla konkrétně stanovena a ani známa znamená nemožnost stanovit pořizovací cenu úplatně nabytého majetku v souladu s ustanoveními § 32a odst. 7 a § 29 odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů ve zdaňovacím období roku 2007. Žalobcem požadované stanovení pořizovací ceny ve výši uvedeného ocenění lze použít podle § 29 odst. 1 písm. d) citovaného zákona jen tehdy, kdy ustanovení § 29 nevymezuje pro konkrétní způsoby nabytí majetku konkrétní ocenění. Způsob nabytí podle uzavřené smlouvy je jednoznačně úplatný, proto nebylo možné požadavku na použití shora uvedeného ocenění pro odepisování vyhovět.

Žalovaný dále uvedl, že dodatečný platební výměr č.j. 166562/10/228915602848 ze dne 7.6.2010 obsahuje odkaz na zprávu o daňové kontrole č.j. 135276/10/228931608242. Jejím obsahem je podrobný slovní popis zjištěných skutečností včetně odůvodnění zákonnými předpisy, přičemž na str. 6 je uveden stručný popis v odstavci nadepsaném shrnutí zjištění. Písemnosti shromážděné ve spisu dle žalovaného dokládají zjištěné skutečnosti a přezkoumáním nebylo zjištěno porušení zákona o správě daní a poplatků nebo skutečnost, která by měla podléhat postupu podle správního řádu.

Žalovaný nesouhlasil ani s názorem žalobce, že formulace uvedené v dodatečném platebním výměru by mohly být zneužity. Trval na tom, že správce daně postupoval standardně podle § 46 odst. 7 zákona o správě daní.

Předložené vyjádření Ing. V. J. o opravě původního názvu „Ocenění hodnoty patentu číslo 277494“ na „Ocenění hodnoty vynálezu, na který byl udělen patent číslo 277494“ nemá dle žalovaného vliv na posouzení nehmotného majetku ve společnosti LIMEX ani na uplatnění odpisu z něj.

Žalovaný nesouhlasil ani s tvrzenou zmatečností dodatečného platebního výměru. Konstatoval, že z protokolu o ústním jednání ze dne 3.6.2010 (č.j. 164179/10/228931608242) je zřejmé, že správce daně se žalobcem projednal zprávu o výsledku daňové kontroly č.j. 135276/10/228931608242, která mu byla prokazatelně doručena dne 15.3.2010. Žalobce byl seznámen s postupem zdanění příjmů veřejné obchodní společnosti. Protože žalobce s projednáním zprávy nesouhlasil a tuto nepřevzal při uvedeném jednání, správce daně nevydal dodatečného platebního výměru podle namítaného § 16 odst. 8 zákona o správě daní a poplatků, což je postup možný, nikoliv jediný zákonný. Dalším zákonným postupem je vydání dodatečného platebního výměru podle § 46 odst. 7 téhož zákona, použitý v případě žalobce. Tento postup označil žalovaný v dané situaci za přiměřený.

K námitce žalobce zaměřené k textu bodu 17. dodatečného platebního výměru žalovaný sdělil, že ve výroku napadeného dodatečného platebního výměru (tučným písmem na str. 1) jsou správně uvedeny údaje a částky dodatečně stanoveného základu daně podle § 5 zákona o správě daní a poplatků, vyměřené

daně, vyměřené daňové ztráty, stanoveného nároku na bonus podle § 35c citovaného zákona, sdělené výše penále z dodatečně doměřené daně podle § 37b odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů a sdělené výše penále z dodatečně vyměřené daňové ztráty podle § 37b odst. 1 písm. c) zákona o daních z příjmů. Z toho vyplývá, že žalobci byla, mimo jiné, dodatečně vyměřena daň z příjmů ve výši 2,372.564,- Kč a jako taková se stala dodatečně vyměřenou daňovou povinností. Postup výpočtu včetně ustanovení příslušných zákonů je uveden v následující části výměru pod názvem „Výpočet dodatečně vyměřené daně z příjmů fyzických osob:“ (dále jen „výpočet“). Výpočet vychází z poslední známé daňové povinnosti, případně poslední známé daňové ztráty, a zahrnuje nově stanovený základ daně, který je následně upravován podle příslušných ustanovení zákona o daních z příjmů. Výsledkem je daň uvedená v bodu 15. výpočtu, která je následně podrobena úpravám podle zákona o správě daní a poplatků. Po té je ve smyslu § 46 odst. 7 citovaného zákona vyčíslena dodatečná daňová povinnost.

Žalobce ve včas podané žalobě nesouhlasil s tím, že mu žalovaný ve svém rozhodnutí nařizuje zaplatit daň ve výši 2,372.564,- Kč a příslušenství daně. Tento postup označil za nesprávný, neboť jeho poslední známá daň byla určena správcem daně dodatečným platebním výměrem ze dne 25.3.2011, č.j. 112842/11/228915601045, a činí 1.335.284,- Kč.

Dále žalobce namítal, že žalovaný znovu kontroloval společnost LIMEX a ne žalobce jako fyzickou osobu. Neřídil se rozsudkem krajského soudu (31 Af 139/2010-27). Ust. § 7 odst. 4 zákona o daních z příjmů uvádí co má společník obchodní společnosti zdaňovat ve svém přiznání. Pokud se správce daně domníval, že společnost LIMEX nemůže odepisovat nehmotný majetek, měl na to vydat rozhodnutí. To neučinil ani pro roky 2001 ani další roky a k předloženému odpisovému plánu v průběhu kontroly za roky 2003 ani v roce 2010 neměl připomínky. Pokud by rozhodl o ukončení odpisů, bránila by se společnost LIMEX u správního soudu. Svým postupem však žalovaný přenesl na žalobce, jako jediného společníka této společnosti, nemožnost odpisu nehmotného majetku, což nemá oporu v daňovém právu.

Žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného, že rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Afs 144/2004-110 se netýká projednávaného případu. Uvedl, že je zřejmé, že tento rozsudek se žalovanému nehodí, protože svým rozhodnutím porušil ústavou zaručené právo na přítomnost při jednání i správní řád v hlavě III, díl 1 § 27 písm. b). Pokud by žalovaný dodržel ust. § 32 zákona o správě daní a 101 daňového řádu (zákon č. 280/2009 Sb.) nebylo by nutné obracet se na Nejvyšší správní soud.

Názor žalovaného (str. 3 řádek 7 zdola zprávy z kontroly), že nehmotný majetek je vynález a patent je jeho ochrana, a proto když není udržován patent není ani vynález, označil žalobce za nesprávný. Dle něho je zcela irrelevantní tvrzení žalovaného, že za posledně zmíněných okolností zanikla ochrana vynálezu a kdokoliv může patent použít bez souhlasu jeho původců nebo vlastníků. Tvrdil, že pokud patent zanikne, zanikne i ochrana nehmotného majetku ale vynález platí dále

a lze jej používat a prodávat. I nadále je vynález chráněn proti zcizení obchodním zákoníkem. Výraz patentová práva uváděný žalovaným není dle žalobce nikde v daňových zákonech používán, správně se uvádí průmyslová práva atd. Problém oceňování průmyslových práv řeší zákon č. 151/1997 Sb.

Žalobce tvrdil, že podle sdělení soudního znalce se hodnota vynálezu chráněného patentem určuje stejným způsobem jako patentu nechráněného či know-how. Nesouhlasil ani se závěrem žalovaného, že pokud se týká využití know-how „regenerace saturačního kalu“ v Ruské federaci, není výše dlouhodobého závazku za užití licence evidována na účtu 479-dlouhodobé splátky, neboť na tomto účtu byla evidována od roku 2005 a to až do výše hodnoty oceněné Patentservisem Praha, tj. do částky 85,807.718,- Kč. Ustanovení § 29 odst. 1 zákona o daních z příjmů, který použil žalobce, se týká ocenění hmotného majetku, podle žalovaného se použije ust. § 32a odst. 7 zákona o daních z příjmů. Ten říká, že není-li v tomto zákoně stanoveno jinak, použije se pro nehmotný majetek obdobně ustanovení pro hmotný majetek. Pro jeho aplikaci není důvod, když existuje ust. § 32a odst. 1-6 v návaznosti na zák. č. 151/1997 Sb.

Žalobce poukázal na neznalost a zmatečnost významu termínu daňová povinnost a daň a jejich zaměňování ze strany správce daně, který tak činí úmyslně proto, aby žalobcem nemohl uplatnit ztráty z předchozích let dle § 38p zákona o daních z příjmů. Odkázal na § 3 daňového řádu, podle kterého daňová povinnost vzniká okamžikem, kdy skutečnosti, které jsou podle zákona předmětem daně, tedy v okamžiku zahájení podnikání. Daň ale bude známá až po ukončení daňového období a dokonce až 3 měsíce potom. Nejsou to tedy totožné výrazy. Poukázal na text uvedený na str. 5, řádku šestém rozhodnutí žalovaného, kde podle jeho názoru k takové záměně došlo.

Žalovaný se ve svém vyjádření k žalobě především v plném rozsahu odvolal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Navrhl, aby žaloba byla krajským soudem jako nedůvodná v plném rozsahu zamítnuta. K věci pak uvedl, že žalobce směřuje dvě různá odvolací řízení. Napadeným rozhodnutím ze 14.9.2011, č.j. 5151/11-1100-602177, bylo znovu rozhodováno o odvolání žalobce do rozhodnutí správce daně ze dne 7.6.2010, č.j. 166562/10/228915602848, o dodatečném stanovení základu daně z příjmů fyzických osob, vyměření daně a daňové ztráty za zdaňovací období roku 2007 a sdělení penále z dodatečně vyměřené daně, penále z dodatečně vyměřené daňové ztráty po provedení daňové kontroly. Žalobce podal dne 29.11.2010 dodatečné daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2007. Údaje v tomto podání opravil dne 16.12.2010. Podle ustanovení § 41 zákona o správě daní byla jeho podání přípustná, neboť rozhodnutí ze dne 18.11.2010, č.j. 7090/10-1100-602177, o odvolání do dodatečného platebního výměru vydaného na základě daňové kontroly nabylo právní moci dne 22.11.2010. Podaným dodatečným daňovým přiznáním a jeho opravou požadoval uplatnění ztráty z minulých let. Této skutečnosti se dříve provedená daňová kontrola netýkala ani nebyla jejím předmětem. V těchto dvou řízeních bylo rozhodováno o odlišných věcech (daňová kontrola - odpisy nehmotného majetku, postup k odstranění pochybností – ztráta, neuplatněné výdaje ve výsledku hospodaření) v

souladu s procesními předpisy, které neumožňují tato řízení činit na sobě závislými, protože každé z nich po splnění zákonných podmínek má svůj osud.

K žalobní námitce týkající se pořizovací ceny know-how odkázal žalovaný na napadené rozhodnutí s tím, že pro stanovení pořizovací ceny je nutno vyjít ze smluvené úplaty podle článku IV. smlouvy. Posouzení uvedené v rozhodnutí je podloženo výpisem účtu 479 z účetnictví společnosti LIMEX, předloženým žalobcem za rok 2007 (protokol čj. 69588/10/22893160824

Při jednání, které proběhlo dne 12.1.2012, žalobce odkázal na žalobní námitky uplatněné v žalobě a doplnil je v předloženém písemném podání. V něm vyslovil nesouhlas se závěrem žalovaného, že jako poslední společník společnosti LIMEX odpovídá za její postup při odepisování nehmotného majetku. Poukázal na to, že odepisování probíhalo od roku 2003 a tvrdil, že dva společníci chtěli ze společnosti vystoupit ale byli společníky až do 30.5.2007, kdy společnost LIMEX vstoupila do likvidace. Vyslovil nesouhlas se zvýšením základu daně o odpis patentových práv k vynálezu z důvodů nedodržení podmínek pro uplatnění odpisů nehmotného majetku. Tvrdil, že ohledně něho jako fyzické osoby nebylo při kontrole zjištěno zkrácení daňové povinnosti. U společnosti LIMEX nebyla zahájena daňová kontrola, nebylo jí ani zakázáno užívání nehmotného majetku. Žalobce tvrdil, že správce daně i žalovaný jednali ohledně odpisů nehmotného majetku s nesprávným subjektem, neboť odpisy měla účtovat společnost LIMEX a žalobce měl pouze převzít do svého daňového přiznání podíl na hospodářském výsledku, což učinil.

Za nesprávný označil žalobce i závěr žalovaného, že nehmotným majetkem je patent, a to i přesto, že ve zprávě z kontroly uvádí, že dle zákona č. 527/1990 Sb., o vynálezech a zlepšovacích návrzích jsou předmětem práv průmyslového vlastnictví vynálezy. Pokud dle žalobce nebude vynález chráněn patentem, bude ochranu před jeho zneužitím zajišťovat obchodní soud. U patentů poskytuje ochranu Úřad pro vynálezy a zlepšovací návrhy. Poukázal na to, že ještě v roce 2004 se prodávaly licence, naposledy do cukrovaru Vrdu u Čáslavi. Žalovanému vytýkal, že používá termín patentová práva, ačkoliv taková práva neexistují a žádný platný zákon je nezná. Zákony používají výrazy průmyslová práva, práva na označení a výrobně technické a obchodní poznatky (know-how), které vycházejí ze zákona č. 151/1997 Sb. Žalovaný dle žalobce svým jednáním porušuje Ústavu ČR a Listinu základních práv a svobod v člancích 4 odst. 1, 11 odst. 5 a 34 odst. 1. Žalobce dále žádal, aby pro objasnění věci byl určen znalec a navrhl Úřad průmyslového vlastnictví. V závěru zdůraznil význam svého vynálezu a navrhl zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Pověřená pracovnice žalovaného odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a vyjádření k žalobě. Navrhla zamítnutí žaloby.

Krajský soud svým rozsudkem ze dne 19.1.2012, č.j. 31 Af 102/2011-44, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, když dospěl k závěru, že žalovaný nedostatečně zdůvodnil, proč se nezabýval tvrzením žalobce, že v majetku společnosti LIMEX dále zůstal vynález vedený pod přihláškou číslo 03087-

90.V, nezkoumal co je předmětem tohoto vynálezu, zda byl i nadále jako nehmotný majetek vlastnictvím společnosti LIMEX a jako takový mohl být dále odepisován, případně za jakou cenu. Zdůvodnění, že ochrana vynálezu patentem zanikla a s tím i právo společnosti LIMEX vést je nadále v účetnictví a odepisovat jejich cenu ve výši určené v době jejich pořízení hodnotil krajský soud jako nedostatečné. Žalovaný dle krajského soudu nereagoval ani na odvolací námitku žalobce uplatněnou v podání ze dne 18.7.2010 (dodatek č. 1 k odvolání) poukazující na existenci vynálezu, který i po zániku ochrany patentem dále existuje, je nehmotným majetkem, má nepochybně svoji hodnotu, a lze ho v souladu se zákonem odepisovat.

Nejvyšší správní soud na základě kasační stížnosti podané žalovaným kasační stížnosti podané žalovaným svým rozsudkem ze dne 27.6.2012, č.j. 5 Afs 24/2012-21, napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Konstatoval, že *„za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je nutno pokládat rozhodnutí zejména tehdy, jde-li o chybějící argumentaci, na které je skutkový stav postaven, resp. může být navrhovanými a neprovedenými důkazními prostředky zpochybněn. Tak tomu však v projednávané věci nebylo“*. Citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71, a ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 74, a uzavřel, že *„v daném případě krajský soud vytýká stěžovateli, že se nezabýval tvrzením stěžovatele, že v majetku společnosti LIMEX dále zůstal vynález vedený pod přihláškou číslo 03087-90.V, nezkoumal co je předmětem tohoto vynálezu, zda byl i nadále jako nehmotný majetek vlastnictvím společnosti LIMEX a jako takový mohl být dále odepisován, případně za jakou cenu. Z obsahu žaloby žalobce ze dne 30.9.2011 došlo krajskému soudu téhož dne však takový žalobní bod nevyplývá. Proto zrušení rozhodnutí stěžovatele z tohoto důvodu nemůže obstát. Dále krajský soud stěžovateli vytýká, že nereagoval na odvolací námitku žalobce uplatněnou v podání ze dne 18.7.2010, poukazující na existenci vynálezu, který podle žalobce i po zániku ochrany patentem dále existuje, je nehmotným majetkem a má nepochybně svoji hodnotu a lze ho v souladu se zákonem odepisovat. V tomto případě však jde o posouzení právní otázky, která je i podle krajského soudu zásadním sporným bodem mezi účastníky, protože každý z nich má na uvedenou právní otázku jiný názor. Každý z nich, i když stručnými důvody, své stanovisko odůvodňuje. Stanovisko stěžovatele vyjádřené v jeho soudem přezkoumávaném rozhodnutí je přezkoumatelné.“*

Žalobce soudu adresoval další podání, první dne 13.11.20012, v němž uvedl, že pracovníci žalovaného nejsou znalci v oboru vynálezů a patentů a jejich interpretace příslušných zákonů je proto nesprávná. Podle žalobce by do věci vnesl pravdu pouze znalec a za takového označil společnost PATENTSERVIS Praha, a.s., a navrhl její slyšení u jednání. Zdůraznil, že důležitým bodem sporu je nesprávné tvrzení žalovaného o existenci patentových práv namísto práv průmyslových. Opět zdůraznil svůj nesouhlas se závěrem žalovaného, že pokud není udržován v platnosti patent k vynálezu, nemůže si z vynálezu uplatnit odpisy. V této souvislosti odkázal na zákon o daních z příjmů dle kterého se odepisuje nehmotný majetek, a tím je vynález. Patent nemá žádnou cenu neboť není majetkem ale pouze ochranou vynálezu. Zdůraznil, že žalobcem použitý výraz „patentový práva“ žádný platný

právní předpis nezná a citoval § 8 zákona č. 527/1990 Sb., o vynálezech a zlepšovacích návrzích.

Dne 21.11.2012 žalobce předložil soudu další podání, v němž odkázal na články 2, 4, 11 a 34 Listiny základních práv a svobod, zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, zákona č. 337/1992 Sb., zákona o správě daní a poplatků, zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu. Opět zaujal stanovisko, že výraz patentová práva je zmiňován jako mluvnický výraz v publikaci Občanské právo hmotné autora JUDr. Vladimíra Pítra. Dále poukázal na § 17 zákona č. 151/1997 Sb., o oceňování majetku a konstatoval, že těmito zákony je žalovaný povinen se řídit. Podle názoru žalobce je výraz „patentové právo“ neurčitý právní pojem, který je žalovaný povinen vyložit, jak konstatuje ve svém rozsudku ze dne 25.9.1998, č.j. 6 A 85/96-24, Vrchní soud v Praze. Žalobce opět podrobně rozebral rozdíl mezi patentem a vynálezem. Poukázal na to, že společnost LIMEX odepisovala nehmotný majetek, žalovaný o tom byl informován v ročních výkazech od roku 2003 do roku 2007, nikdy proti tomuto postupu neměl námitky. Pokud s tímto postupem nesouhlasil, měl na to vydat rozhodnutí. To však neučinil, obešel zákona a zakázal přenést odpisy z účetnictví společnosti LIMEX do žalobcova daňového přiznání za rok 2007. Dle žalobce i když k 31.12.2006 podali další dva společníci návrh na ukončení činnosti ve společnosti LIMEX, ručí v souladu s § 56 odst. 6 obchodního zákoníku za závazky společnosti. Proto měla být otázka odpisů řešena po zahájení kontroly společnosti LIMEX se všemi společníky. Žalobce dále napadal i způsob ocenění nehmotného majetku, které mělo být dle žalovaného provedeno za použití § 32a odst. 7 zákona o daních z příjmů. Podle žalobce však mělo být postupováno dle § 32a odst. 1-6 citovaného zákona a zákona č. 151/1997 Sb. Žalovaný postupoval chybně, i pokud jde o ocenění know-how pro Ruskou federaci.

Na žádost žalobce proběhlo dne 27.11.2012 další jednání, v jehož průběhu zástupce žalobce doplnil a upřesnil žalobní námitky i další přednesy žalobce tak, že žalobce zásadně nesouhlasí se žalovaným pokud tvrdí, že ve chvíli, kdy výsledky duševní činnosti přestaly být chráněny patentem, mohly být kýmkoliv využity. Trvá na tom, že se jedná o jeho duševní vlastnictví, proto ho může využívat a také odepisovat. K tomu doložil dopis znalce z oboru vynálezů a zlepšovacích návrhů ze dne 7.6.2005. Zdůraznil, že zůstala nevyřešená otázka, proč správce daně nezahájil daňovou kontrolu u společnosti LIMEX. Opět poukázal na pochybení v hodnocení co je patentové právo a v ocenění know-how jako hmotného majetku.

Pověřená pracovnice žalovaného odkázala na stanovisko vyjádřené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a v dalších podáních žalovaného.

Krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem znovu přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí žalovaného a věc posoudil následovně.

Žalobce tvrdil, že při stanovení základu daně postupoval v souladu s § 7 odst. 4 zákona o daních z příjmů. Namísto kontroly tohoto dílčího základu daně vykázaného veřejnou obchodní společností LIMEX, začal správce daně kontrolovat

účetnictví celé společnosti, ačkoliv ne zahájil vyměřovací řízení s touto společností, jak ukládá správní řád. To, že měl podle citovaného zákona postupovat, řeší dle žalobce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Afs 144/2004-110.

Krajský soud shodně jako ve svém předchozím rozhodnutí tuto námitku neshledal důvodnou.

Podle ust. § 38m odst. 8 písm. b) zákona o daních z příjmů nemá veřejná obchodní společnost povinnost podávat daňové přiznání k dani z příjmů.

Podle ust. § 7 odst. 1 písm. d) zákona o daních z příjmů jsou příjmy z podnikání také podíly společníků veřejné obchodní společnosti a komplementářů komanditní společnosti na zisku. Základem daně (dílčím základem daně) společníka veřejné obchodní společnosti je dle odst. 4 citovaného ust. část základu daně veřejné obchodní společnosti stanoveného podle § 23 až 33. Tato část základu daně se stanoví ve stejném poměru, jako je rozdělován zisk podle společenské smlouvy, jinak rovným dílem. 9b) Vykáže-li podle § 23 až 33 veřejná obchodní společnost ztrátu, rozděluje se na společníka část této ztráty stejně jako základ daně. Při stanovení základu daně společníka veřejné obchodní společnosti se nepřihlíží k ustanovení věty první § 18 odst. 9 a k ustanovení § 19 odst. 1 písm. g).

Pokud správce daně zahájil daňovou kontrolu u žalobce, kontroloval nejen příjmy a výdaje z jeho činností v oblasti poradenství, nákupu a prodeje zboží, ale správně také příjmy z činnosti veřejné obchodní společnosti LIMEX, kde byl v kontrolovaném období jediným společníkem. Správnost vykázaných příjmů z činnosti této společnosti mohl ověřit jen kontrolou hospodaření veřejné obchodní společnosti jako celku. Tak správce daně postupoval, jeho postup neodporoval platným daňovým zákonům a byl zcela standardní. Výsledek kontroly veřejné obchodní společnosti LIMEX se pak zobrazil v závěrech z kontroly žalobce jako jediného společníka této společnosti. Pokud se žalobce domníval, že měla probíhat nejprve samostatně zahájená a ukončená kontrola společnosti LIMEX, případně že této společnosti mělo být rozhodnutím zakázáno odepisovat shora uvedený nehmotný majetek, mýlí se. Vydávat samostatné rozhodnutí o tom, které náklady či odpisy majetku ať hmotného či nehmotného jsou zákonné a které ne nemá oporu v daňových zákonech ani hmotných ani procesních. Závěry správce daně o oprávněnosti odpisů, v daném případě nehmotného majetku, jsou až výsledkem daňové kontroly žalobce a promítnou se do rozhodnutí o vyměření nebo doměření daně jeho jako společníka veřejné obchodní společnosti.

Krajský soud nemohl žalobci přisvědčit ani pokud tvrdil, že měl správce daně zahájit vyměřovací řízení se společností LIMEX, což mu ukládá správní řád, a odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Afs 144/2004-110. Toto rozhodnutí řeší zcela odlišný problém, konkrétně pak otázku zákonnosti opakované daňové kontroly a délku lhůty pro vyřízení námitky daňového subjektu proti postupu správce daně. Zákon o správě daní takovou lhůtu nestanovil, a Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku vyslovil názor, že vzniklou mezeru v zákoně je nutno vyřešit pomocí *analogie iuris*, a to postupem dle správního práva procesního.

Žalobce v žalobě konkrétně neuvedl pro jaký procesní postup měl být zákon č. 500/2004, Sb., správní řád použit. Krajský soud pak neshledal v posuzovaném případě k takové analogie při kontrole a vyměření daně důvod.

Pokud žalobce tvrdí, že až do 30.5.2007 byly společníky společnosti LIMEX ještě další dvě osoby, jeho tvrzení neodpovídá údajům uvedeným v obchodním rejstříku, podle kterého byli dva společníci vymazáni ke dni 24.1.2007. Na základě usnesení Krajského soud v Hradci Králové ze dne 16.4.2007, č.j. 47 Cm 84/2007-4, vstoupila společnost LIMEX do likvidace a toto rozhodnutí nabylo právní moci dnem 30.5.2007. Podrobné zdůvodnění tohoto závěru krajský soud uvedl již ve shora citovaném rozsudku ze dne 29.4.2011, č.j. 31 Af 139/2010-27.

Žalobce poukázal na nesprávný výklad a užití pojmů daňová povinnost a daň správcem daně, který se tím údajně snaží zabránit žalobci uplatnit ztráty z předchozích let dle § 38p zákona o daních z příjmů. Odkázal na § 3 daňového řádu, podle kterého daňová povinnost vzniká okamžikem, kdy nastaly skutečnosti, které jsou podle zákona předmětem daně, tedy v okamžiku zahájení podnikání. Daň ale bude známá až po ukončení daňového období a dokonce až 3 měsíce potom.

Poukázal na text uvedený na str. 5, řádku šestém zdola rozhodnutí žalovaného, kde podle jeho názoru, k takové záměně došlo.

Krajský soud k tomu podotýká, že v rozhodnutí žalovaného na str. 5, řádku šestém zdola žalovaný termín daň ani daňová povinnost nepoužil. Jak vyplývá z dodatečného platebního výměru ze dne 7.6.2010, č.j. 166562/10/228915602848, o dodatečném stanovení základu daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2007, správce daně použil termín dodatečně vyměřená daňová povinnost na řádku 17 a vychází z tehdy platné právní úpravy, konkrétně ust. § 46 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků, na který přímo odkazuje. Krajský soud použití tohoto termínu správcem daně shledává v souladu se zákonem. Z obsahu správního spisu ani z obsahu napadeného rozhodnutí navíc není zřejmé, že by mezi účastníky byl spor o uznání uplatněné ztráty z předchozích let dle § 38p zákona o daních z příjmů.

V tomto řízení zásadní námitka žalobce směřuje proti postupu správce daně při doměření daňové povinnosti žalobce z důvodu nedodržení podmínek pro uplatnění odpisů nehmotného majetku společností LIMEX. V důsledku toho správce daně zvýšil základ daně žalobce o odpis patentových práv k vynálezu „Způsob regenerace saturačního kalu“ pro ČR ve výši 226.362,- Kč, odpis patentových práv k témuž vynálezu pro SR ve výši 240.292,- Kč a odpis know-how ve výši 14.301.286,- Kč.

Z obsahu správního spisu vyplynulo, že žalobce a Ing. J. Z. jako původci vynálezu č. 277494 a zároveň prodávající a společnost LIMEX jako kupující uzavřeli dne 1.12.1993 smlouvu o poskytnutí průmyslových práv k vynálezu č. 277494, v níž v odstavci nazvaném „předmět prodeje“ uvedli, že dle patentové listiny vydané dne 31.12.1992 Federálním úřadem pro vynálezy jsou prodávající původci a vlastníci průmyslových práv s dispozičním právem k vynálezu č. 277494 ode dne podání přihlášky vynálezu č. PV 03087-90.V, tj. ode dne 21.6.1990. Dále si dohodli,

že ode dne podpisu smlouvy je společnost LIMEX oprávněna obchodně využívat vynález č. 277494 na území České republiky. V platebních podmínkách je pak uvedeno, že dnem podpisu smlouvy se společnost LIMEX stává vlastníkem nehmotného majetku, tj. poskytnutých autorských práv v pořizovací hodnotě 65,000.000,-Kč. V závěru smlouvy označeném jako „další ujednání“ bylo dohodnuto, že společnost LIMEX nadále povede správu průmyslových práv vynálezu 277494.

Žalobce a Ing. J. Z. jako původci vynálezu č. 277494 a zároveň jako prodávající a kupující společnost LIMEX uzavřeli dne 20.12.21995 další smlouvu o poskytnutí průmyslových práv. V ní v odstavci „předmět prodeje“ uvedli, že dle patentové listiny vydané dne 31.12.1992 Federálním úřadem pro vynálezy jsou prodávající původci a vlastníci vynálezu č. 277494 s dispozičním právem ode dne přihlášky vynálezu. Ohledně popisu vynálezu pak smlouva odkazovala na veřejně přístupné údaje u Českého úřadu pro vynálezy Praha a v Úřadu priemyselného vlastníctva SR v Bratislavě. Právo autorů disponovat vynálezem na území Slovenska bylo smlouvou postoupeno společnosti LIMEX. V platebních podmínkách si dohodli, že dnem podpisu smlouvy se společnost LIMEX stává vlastníkem nehmotného majetku, tj. poskytnutých autorských práv v pořizovací hodnotě 23,000.000,- Kč.

Ve smlouvě o poskytnutí nevýlučné licence know-how pro cukrovary v Ruské federaci uzavřené dne 30.6.2005 se žalobce jako poskytovatel a společnost LIMEX jako nabyvatel dohodli, že poskytovatel jako vlastník modernizované technologie regenerace krystalického uhličitánu vápenatého při zpracování cukerných šťáv udělil nabyvateli souhlas k rozšíření využití výrobního postupu po dobu trvání této smlouvy a za podmínek v ní obsažených. Dále bylo dohodnuto, že nabyvatel zařadí cenu know-how ve výši 85,807.718,- Kč do svého nehmotného majetku a bude o něm účtovat. Úplata za poskytnutí výkonu práv byla sjednána tak, že se stává dlouhodobým závazkem společnosti LIMEX vůči žalobci jako poskytovateli a bude vždy předem dohodnuta zvlášť pro každého z uživatelů v Ruské federaci. Je splatná na základě faktur vystavených poskytovatelem v průběhu roku, nejpozději do 31.3. roku následujícího po využití v cukrovarech na území Ruské federace.

Ve správním spise je založena patentová listina ze dne 31.12.1992, kterou Federální úřad pro vynálezy v Praze udělil podle § 34 odst. 3 zákona č. 527/90 Sb. patent číslo 277494 na vynález, uvedený v přiloženém popisu vynálezu. Přihláška vynálezu byla evidována pod č. 03087-90.V.

Podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů se pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy.

Podle § 32a odst. 1 zákona o daních z příjmů se pro účely tohoto zákona odpisují zřizovací výdaje, nehmotné výsledky výzkumu a vývoje, software, ocenitelná práva a jiný majetek, který je veden v účetnictví jako nehmotný majetek vymezený zvláštním právním předpisem (dále jen "nehmotný majetek"), pokud

a) byl

1. nabyt úplatně, vkladem společníka nebo tichého společníka nebo člena družstva, přeměnou, 70) darováním nebo zděděním, nebo
 2. vytvořen vlastní činností za účelem obchodování s ním nebo k jeho opakovanému poskytování a
- b) vstupní cena je vyšší než 60 000 Kč a
- c) doba použitelnosti je delší než jeden rok; přitom dobou použitelnosti se rozumí doba, po kterou je majetek využitelný pro současnou činnost nebo uchovatelný pro další činnost nebo může sloužit jako podklad nebo součást zdokonalovaných nebo jiných postupů a řešení včetně doby ověřování nehmotných výsledků.

Podle § 25 odst. 1 písm. h) zákona o účetnictví se z jednotlivých složek majetku a závazků oceňuje nehmotný majetek kromě pohledávek, s výjimkou nehmotného majetku vytvořeného vlastní činností pořizovacími cenami.

V citovaných listinách i v průběhu řízení před finančními orgány i před soudem používají účastníci termíny vynález, patent, patentové právo. Žalobce žalovanému opakovaně vytýká, že tyto pojmy nesprávně vykládá a jeho chybný výklad má dopad do jeho daňové povinnosti. Krajský soud proto pokládá za vhodné úvodem stručně objasnit jejich význam.

Podle ust. § 6 odst. 1 zákona č. 527/1990 Sb., o vynálezech a zlepšovacích návrzích je vynález výsledkem vynálezecké činnosti, jestliže pro odborníka nevyplývá zřejmým způsobem ze stavu techniky.

Na vynálezy, které splňují podmínky stanovené tímto zákonem, uděluje Úřad průmyslového vlastnictví (dále jen "Úřad") patenty (§ 2 citovaného zákona). Tyto podmínky upravuje citovaný zákon v § 3 odst. 1, kde stanoví, že patenty se udělují na vynálezy, které jsou nové, jsou výsledkem vynálezecké činnosti a jsou průmyslově využitelné.

Z citovaného je zřejmé, že udělením patentu se pouze osvědčuje, tedy potvrzuje, že přihlášený vynález splňuje znaky uvedené v § 3 odst. 1 citovaného zákona. Na vynálezy, které splňují podmínky stanovené příslušným zákonem, uděluje orgán státní správy k tomu oprávněný patenty. Každý vynález však patentovat nelze. Patentovat lze pouze vynález, který splňuje zákonné podmínky pro udělení patentu.

Patent zjednodušeně označuje dokument, který jeho majiteli zaručuje ochranu vlastnických práv k vynálezu. Majitel patentu má výlučné právo užívat předmět ochrany – vynález, poskytovat souhlas s vyžíváním vynálezu jiným osobám (prostřednictvím licenční smlouvy), a má také právo patent převádět na další osoby. Ochrana vynálezu prostřednictvím patentu je udělována státními orgány, v České republice Úřadem průmyslového vlastnictví, a je platná pouze po omezenou dobu 20 let od data podání přihlášky.

Konečně pak patentové právo je v rámci tzv. práv z průmyslového vlastnictví řazeno spolu s autorským právem do širšího systému práv duševního vlastnictví.

Patentovým právem v objektivním smyslu je třeba rozumět soubor zvláštních právních norem, které upravují státní (veřejnoprávní) ochranu originálních technických řešení (vynálezů) jako nehmotných statků, jakož i vztahy z jejich uplatnění v obchodě jako zvláštního druhu zboží. Základ patentového práva spočívá v právu soukromém. Je tomu tak nejen proto, že jedinečná technická řešení mohou být výlučně výsledkem duševní činnosti fyzické osoby neboli jde o ochranu jejich osobnostních práv, nýbrž i proto, že myšlenka obsažená ve vynálezu se může sama o sobě stát zbožím svého druhu a samotný patent věcí v právním smyslu. Patentové právo v subjektivním smyslu je výlučné právo jeho vlastníka vynález chráněný patentem využívat, uvádět podle něj výrobky do oběhu a kteroukoliv třetí osobu z využití vynálezu vyloučit (viz Občanské právo hmotné 3, díl pátý, autorů Jiří Švestka, Jan Dvořák a kolektiv, páté vydání).

Z citovaného je zřejmý rozdíl mezi vynálezem, patentem a patentovým právem. I když žalobce ve svých námitkách vyčítá správci daně i žalovanému zásadní nepochopení rozdílu mezi těmito pojmy, jím předložené listiny, tj. ocenění vyhotovená Ing. V. J., smlouvy mezi žalobcem a Ing. J. Z. na straně jedné a společností Limex, v.o.s., na straně druhé, časový a odpisový plán NIM do roku 2007 a další, svědčí o nepřesném užití těchto pojmů i ze strany samotného žalobce. Předložená ocenění hovoří jednoznačně o ocenění hodnoty patentu 277 494 i když samotné ocenění zařazuje mezi skutečnosti rozhodné pro posouzení jak samotný vynález č. 03 087-90.V, tak i udělený patent č. 277 494. Ve smlouvách o poskytnutí průmyslových práv pro ČR a SR se hovoří o vlastnictví průmyslových práv k vynálezu, který je však označován číslem 277494 (to je však číslo patentu) tak číslem PV 03087-90.V (číslem patentové přihlášky). Do odpisového plánu konečně zařadila společnost Limex k datu 27.11.1993 „Patentová práva k vynálezu v České republice“ a ke dni 20.12.1995 „Patentová práva k vynálezu ve Slovenské republice“.

Krajský soud vycházel ze znění shora citovaných zákonů a z obsahu správního spisu, zejména pak ze smluv o poskytnutí průmyslových práv pro ČR a SR. Z nich i přes shora popsané nepřesnosti dovedl, že předmětem prodeje byla práva k vynálezu. I když smluvní strany použily k označení vynálezu číslo přidělené patentu, slovní popis předmětu převodu jednoznačně používá buď označení vynález nebo autorská práva, případně průmyslová práva. Pro tento závěr není rozhodné jak předmět ocenění popisuje ve svém posudku znalec, neboť tato ocenění byla pouze podkladem pro cenu, za kterou si smluvní strany vlastnictví k průmyslovým právům převedly. K výši smluvní ceny se žalovaný ve svém rozhodnutí nevyjadřoval a vstupní cena odpovídala znění § 25 odst. 1 písm. h) zákona o účetnictví, když představovala cenu pořízení nehmotného majetku. Pokud žalovaný do časového a odpisového plánu NIM na rok 2007 použil označení „patentová práva k vynálezu“, pokládá to krajský soud sice za pochybení, nicméně pouze formální. Odepisovat je možné jen ta nehmotná práva, která daňový subjekt nabyt, a takovými byla v daném případě práva k vynálezu. Za těchto okolností nebyl důvod, aby společnost Limex reagovala na zánik ochrany vynálezu uděleným patentem a v souladu s výsledky inventarizace dle § 29 zákona o účetnictví upřesnila odepisovaný neinvestiční

majetek a upravila jeho cenu v souladu s § 29 zákona o daních z příjmů, případně doložila, že zánikem patentu nedošlo ke změně jeho ceny.

Konečně jako poslední spornou otázku krajský soud posuzoval, zda společnost LIMEX byla oprávněna zařadit do nákladů odpisy nehmotného majetku, know-how spočívající v technologii „regenerace krystalického uhličitanu vápenatého při zpracování cukerních šťáv“. Jednoznačně se přiklonil k závěru žalovaného, že pro tento postup nebyly splněny zákonné podmínky. Dle čl. IV. smlouvy byla úplata za poskytnutí know-how označena jako dlouhodobý závazek společnosti LIMEX vůči žalobci a bude s ním vždy předem dohodnuta pro každého z uživatelů v Ruské federaci. Konkrétní výše úplaty nebyla ve smlouvě vyčíslena a ani není vedena jako dlouhodobý závazek v účetnictví společnosti LIMEX. Žádný uživatel v Ruské federaci nebyl zjištěn a žalobce sám připustil, že v roce 2007 nebyla uzavřena žádná dohoda s konkrétním uživatelem a v důsledku toho ani zaplacená cena za užití know-how. Jeho ocenění provedené společností Patentservisem, a.s., Praha nelze označit za pořizovací cenou ve smyslu ustanovení § 29 zákona o daních z příjmů, který je nutno podle § 32a odst. 7 citovaného zákona pro ocenění nehmotného majetku použít. Jak bylo shora uvedeno, vstupní cenou podle § 29 odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů se rozumí pořizovací cena pro případ úplatného pořízení, nehmotného majetku. Odpis z takto nesprávně stanovené pořizovací ceny je opět součástí základu daně, který připadá na žalobce jako jediného společníka LIMEX podle § 7 odst. 4 téhož zákona. V podrobnostech pak krajský odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Nesprávné závěry správce daně a žalovaného ohledně odpisů práv k vynálezu „Způsob regenerace saturačního kalu“ pro ČR ve výši 226.362,- Kč, odpis patentových práv k témuž vynálezu pro SR ve výši 240.292,- Kč vedly krajský soud ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení dle § 78 odst. 1 a 4 s.ř.s. V něm bude žalovaný vázán shora vysloveným právním názorem krajského soudu.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, krajský soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000,- Kč a náhradě nákladů právní služby poskytnuté advokátem za 2 úkony po 2.100,- Kč (převzetí zastoupení a účast při jednání před soudem) včetně paušální náhrady hotových výdajů po 300,- Kč (§ 9 odst. 3 písm. f/, § 11 odst. 1 písm. a), g) a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.), ve celkové výši uvedené ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V Hradci Králové dne 7. prosince 2012

Mgr. Marie Kocourková, v. r.
předsedkyně senátu